

KAPITOLA DESÁTÁ

AŽ PO UŠI

Šeptal patřil k těm mrňavejm Italům po třicítce, na který můžete natrefit všude v jižní Fily, kde se snaží nějak protlouct. Nebyl to ten Šeptal, kterýho vyhodili do povětří v autě. Jenom se mu taky tak říkalo. Tamtoho zavražděnýho Šeptala jsem ani neznal, akorát jsem vo tom slyšel.

Tenkrát jsem ani nevěděl, co znamená „zasvěcení“. V mafii je to zvláštní rituál, kterým musíte projít, a pak jste nedotknutelný. Potom už vám nikdo bez dovolení nezkříví ani vlásek. Všude vám prokazují zvláštní úctu. Stanete se členem „vnitřního kruhu“. Platí to jenom pro Italy. Později jsem se k Russellovi dostal tak blízko, že jsem stál vejš než tyhle zasvěcenci. Russ mi to výslovně potvrdil. „Nikdo se tě nesmí dotknout, protože jsi se mnou.“ Pořád cejtím, jak mě těma svýma silnýma prstama štípál do tváře a prohlásoval: „Ty ses měl narodit jako Ital.“

Ale kdybych věděl něco vo zasvěcenejch tehdy, tušil bych, že Šeptal k nim má dost daleko. Jen se tak vometal po městě a vyřizoval tohle a tamto. Znal všechny, vyznal se víc než já. V neděli chodil s Hubeňourem Žiletkou a jeho ženou do Latin Casina. Tou dobou, po Apalachinu, mi už bylo jasný, že Žiletka je Angelův zástupce, což znamenalo, že tenhle vyzáblej chlápek z Friendly Lounge je ve Filadelfii druhej nejmocnější hlavoun.

Žiletka byl občanským příjmením DiTullio jako Šeptal, a ten samozřejmě chtěl, aby si lidi mysleli, že jsou z přízně. To posílilo jeho postavení a budil dojem zasvěceného.

O Šeptalovi si už pamatuju jenom to, že měl ten nejsmradlavější dech ze všech lidí a nejspíš i zvířat, který znám. Málem to vypadalo, že si v břiše pěstuje česnek. Nepomohly ani žvejkačky, ani cucání pastilek. Proto moh jen šeptat – nikdo nestál vo to, aby se do něj vopřel ten kozí dech. A dá rozum, že když si s Hubeňourem Žiletkou a jeho ženou vyrazil do Latin Casina, z úcty k nim nemluvil skoro vůbec.

Když jsme něco snědli, což u jednoho stolu s ním nebylo nic příjemného, vyšli jsme z Melrose a vydali se na procházku kolem bloku. Začal mi líčit, že pučil spoustu peněz jedný velkoprádelně. Víc než vobvykle. Riskoval. Ukázalo se, že se parádně seknul.

Velkoprádelny většinou slibovaly slušnej vejvar. Byly jako normální prádelny, až na to, že praly ubrusy, ručníky a povlečení pro hotely a restaurace. Přijeli si tam pro špinavý prádlo, vyprali ho, usušili, vyžehlili a zase přivezli. V podstatě to byly tiskárny na peníze.

Jenže ta, který pučil Šeptal, zrovna zažívala mizerný časy. Konkurovaly si s Velkoprádelnou Cadillac z Delawaru a ta jim přebírala zakázky. Jestli to tak půjde dál, bude tenhle smraďoch trop. Jeho prádelna si zatím mohla dovolit platit jenom procenta, a i s těma se zpožďovala. Měl dost nahnáno, že přijde o kapitál.

Netušil jsem, co chce po mně, ale poslouchal jsem dál. Mám zajet do Delawaru, ukázat jim pistoli a vyzvednout výpalný? Za tohle by mi dal celejch deset táců? Delaware je jen nějakých padesát kilometrů jižně od Fily. A tehdejších deset táců bylo asi jako dneska padesát.

Šeptal vytáhnul dvě tisícovky a podal mi je.

„Za co?“ zeptal jsem se.

„Chci, abys to v tom pitomým Cadillaku vyhodil do povětrí, polil benzínem nebo co si do prdele vymyslíš, abys ty všiváky zlikvidoval. Tak můj dlužník získá zpátky ztracený rita a já zase svoje

prachy. Chci ten jejich kšeft zlikvidovat nafurt. Žádný prořezaný gummy. Žádná zničená fasáda. Ať zmizej nadobro. Zatáhnou roletu. Pořádně je protáhni mandlem a neber si na to rukavičky. Ať si vyberou svý zasraný pojištění, jestli si nějaký zařídili – a to si piš, že jo, jsou to Židáci – a vemou si z toho ponaučení, že mejm klientům se nevyplatí zkřížit cestu.“

„Říkals deset táců.“

„Neboj, zbytek dostaneš, až ten podělanej krám zavře nadobro. Nechci, aby si za tři neděle votevřeli pobočku jinde, a já byl lehčí vo deset hadrů.“

„A kdy dostanu těch vosum?“

„To záleží na tobě, Cheechi. Čím víc škody naděláš, tím dřív mi bude jasný, že jsou ze hry definitivně. Chci, abys tu zasranou židovskou prádelnu vypálil do mrtě. Byls ve válce, umíš v tom chodit.“

„To zní dobře. S cenou souhlasím. Zajeđu si to tam vomrknout a uvidím, co se dá dělat.“

„Byls ve válce, Cheechi. Hele, vytáhnul jsem tě sem do Melrose, protože tohle zůstane jen mezi náma. Jasný?“

„Že váháš.“

„Ne aby ti s tím někdo píchnul. Doneslo se mi, že umíš mlčet jako hrob. Že pracuješ na vlastní triko. Proto ti zaplatím takovej balík. Deset papírů je za tuhle fušku dost. Dokázal bych to splasit i za tisíc nebo za dva. Takže neříkej nic Žiletkovi ani nikomu jinýmu. Kurva, to ani zaboha. Jasný? Jestli vo tom cekneš, šeredně se ti to nevyplatí. Domluvený?“

„Se nějak klepeš, Šeptale. Jestli mi nevěříš, tak si na to sežeň jinýho bouchače.“

„Ne, to ne, Cheechi. Jen jsem ti eště nikdy zakázku nedal, to je celý. Zůstane to prostě mezi náma. Když budem chtít něco probrat, skočíme si sem. V centru se jen pozdravíme jako normálně.“

Ten večír jsem upaloval rovnou domů. Vzal jsem patnáct set z těch dvou tisíc a dal je Mary na domácnost. Nakecal jsem jí, že jsem

měl kliku a vyhrál na čtyřdolarovou sázenku. Bookmakeři dávali šest set ku jedný, ale za tip se jim dávalo dýško sto babek na jednu sázenku – většina si to taky brala automaticky. Mary byla ráda a věděla, že pro sebe jsem si ulil pětistovku. Byla zvyklá, že v naší rodině se peníze vobjevují nepravdělně a podle toho, jak se mi zrovna daří.

Den nato jsem se rozjel k Velkoprádelně Cadillac a začal si to tam vobhlížet. Nejdřív jsem párkrát vobjel blok. Pak jsem zaparkoval ve vedlejší ulici, přešel před ten podnikatelskej zázrak a pořádně to vokouknul. Připadalo mi, že to bude v suchu. Tehdy nebejvaly běžný alarmy nebo vůbec nějaký zabezpečení. Uvnitř nebylo co ukrást a kolem se nemotali žádný vágusové, co by se tam mohli nasáčkovat. Vypadalo to jako velkej podnik, ale taky jsem za to dostal velký prachy. Ne jenom pár stovek, abych někomu zajel do Jersey předvíst bouchačku.

Pak jsem se tam vrátil večír, abych zjistil, jak to v té čtvrti chodí po setmění. Když jsem přijel domů, začal jsem špekulovat nad tím, jak tu akci provedu. Další den jsem se vrátil na vobhlídku a vobjel to zas párkrát dokola. Napadlo mě, že jim to tam prostě vypálím. Tak dostanu doplatek vosum táců bez velkejch štráchů. Musím se akorát postarat, aby se to pořádně rozhořelo dřív, než dorazej hasiči. Nejspolehlivější bude petrolej.

Další den jsem přišel do Friendly Lounge a Hubeňour Žiletka mi hlásil, že vzadu je někdo, kdo se mnou chce mluvit. Vydal jsem se tam s tímhle dlouhánem v patách. Vešel jsem do zadního salonku, ale nikdo nikde. Otočil jsem se. Žiletka mi stál v cestě. Zavřel za sebou a založil si ruce na prsou.

„O co se to kurva snažíš v Cadillaku?“

„Vydělat si náký prachy, to je celý.“

„Vydělat čím?“

„Fuškou.“

„Pro koho?“

„A co má jako bejt?“

„Hele, mám tě rád, Cheechi. Angelo tě má taky rád, ale potřebuješ si něco poslechnout. Viděli tam modrej ford, přesně jako máš ty, s pensylvánskou značkou. A taky viděli, jak z něj vystupuje hromotluk. Čili ty. Takhle jednoduchý to je. Nic víc ti neřeknu. Děláš dobře, že aspoň nezapíráš. Máš naklusat k Angelovi. Hned.“

A tak jsem spěchal do Villy di Roma a říkal si – kruci, do čeho mě to Šeptal navez?

Angelo seděl u svýho stolu v rohu a vedle něj nikdo jinej než Russell. To už mě teda sakra přimělo k zamyšlení. Co jsem si to do prdele zavařil? Můžu se z toho nějak vylízat? Tohle jsou ty nejmocnější chlapi, vo kterejch psaly po Apalachinu všechny noviny, ale teď se netvářej moc přátelsky. Dospívání s mým tátou mě naučilo zavětřit, když se něco zvirtlo. A tady se něco zvirtlo tutově a já v tom vězím až po uši. Skoro to vypadalo, že člověka za chvíli postavěj před plný soud. Za to, že dezertoval, když se šlo na zteč, ne za nějakou blbinu, třeba když zdrhnul někam nasávat.

Když jsem ze začátku začal s italskejma kámošema z Food Fair chodit do barů, moc jsem toho nevěděl, ale teď, po Apalachinu a po vyšetřování v Senátu, který přenášela televize, mi bylo jasné, že s těmahle lidma si to není dobrý rozházet.

Vtom mi došlo, že restaurace je úplně prázdná, až na barmana ve předu – a už jsem slyšel, jak vobchází pult. Každěj jeho krok zněl jako rána z děla, všechno bylo zesílený, jako když se vezete na invazní lodi ke břehu, abyste zajistili předmostí. V takovou chvíli má člověk všechny smysly zostřený. Slyšel jsem, jak kráčí ke vchodu, zamyká ho a obrací tabulku na ZAVŘENO. Cvakání zámku bylo tak hlasitý, že se skoro neslo s ozvěnou.

Angelo mě vyzval, at' se posadím. Sednul jsem si, kam mi ukázal. Pak mě vyzval, at' spustím.

„Byl jsem si vobhlídnout Cadillac kvůli zakázce.“

„Pro koho?“

„Pro Šeptala. Toho druhýho Šeptala.“

„Pro Šeptala? Ten by snad kurva moh mít rozum.“

„Jen jsem si chtěl vydělat nějaký prachy.“ Podíval jsem se na Russella. Kamennej výraz.

„Víš, komu Cadillac patří?“

„Nějakejm Židům.“

„A víš, kdo v něm má podíl?“

„Ne.“

„Já.“

„Prosím?“

„Povídám, že já. Mám v něm podíl.“

Málem jsem se podělal. „To jsem nevěděl, pane Bruno. To jsem vůbec netušil.“

„Ty si tyhle věci neověřuješ, než se do něčeho pustíš?“

„Myslel jsem, že si to zjistil Šeptal.“

„On se ti nezmínil, že to patří židovský mafii?“

„Ne, ani ň. Jen říkal, že ta prádelna patří Židům. Myslel jsem si, že je to prostě nějaká židovská firma, co pere prádlo.“

„Cos od něj ještě slyšel?“

„Že si to mám nechat pro sebe. A zařídit to sám. Nic víc.“

„Vsadím boty, že chtěl, aby sis to nechal pro sebe. Měl ses do toho namočit sám, kdyby tě tam viděli slídit.“

„Mám mu ty prachy vrátit?“

„S tím si nelam hlavu. Už je nebude potřebovat.“

„Vážně mě mrzí, že jsem si to předem nezjistil. Už se to nestane.“

„Udělals prostě chybu. Tak ne abys udělal další. Poděkuj tadyhle svému příteli. Nebejt Russe, nemarnil bych s tebou čas. Předhodil bych tě Židům. Myslíš si, že si nechají srát na hlavu? Nejsou to žádný kretení. Když jim někdo jezdí kolem kšeftu, posvítí si na něj.“

„Opravdu se moc omlouvám. Děkuju, a vám taky, Russelle. Slibuju, že už se to nestane.“ Nebyl jsem si jistej, jestli mu rači nemám říkat „pane Bufalino“, i když už jsem ho tou dobou oslovoval křestním. Znělo by to divně. I to „pane Bruno“ vyznělo dost trapně.

Russell přikeyvnul a prohodil: „Není zač. Šeptala zkrátka poháněly ambice. Znam to, když s někým začne cloumat ctižádost. Rád by

pak zhltnul všechno sám. Závídí těm, co jsou vejš. Viděl tě se mnou, jak pijeme víno a jak chodíme na večere s tvou a mou paní, a nelíbilo se mu to. Ani trochu se mu to nelíbilo. Jenže teď to musíš dát do pořádku a zachovat se, jak je potřeba. Poslechni si tady Angela, ten ti to vysvětlí.“

Pak vstal a odešel od stolu. Slyšel jsem, jak mu barman odemyká. Najednou nastalo ticho.

Pročísnuł ho Angelo. „Kdo další do toho byl kromě tebe namočený?“

„Pokud vím, tak nikdo. Nemluvil jsem vo tom s živou duší.“

„Dobře. Moc dobře. Ten sráč Šeptal na tebe ušil zkurvenou boudu, můj mladý příteli. Teď je na tobě, abys to napravil.“

Přikeyvnul jsem. „Napravím.“

„Zodpovídáš za to, aby se to napravilo do zítřejšího rána,“ zašep-tal. „Tuhle šanci ti dáme. Kapišto?“

„Jo.“

„Musíš udělat, co je potřeba.“

Nemuseli jste se rozběhnout na univerzitu a nechat se tam zapsat do večerních kursů, abyste pochopili, na co naráží. Jako když vám velitel rozkázal, at' vezmete dva skopčáky na vycházku za bojovou linii a „sám se fofrem vrátíte“. Člověk prostě udělal, co musel.

Sehnal jsem Šeptala a vysvětlil mu, kde mě pozdě večír najde, abych s ním moh něco probrat.

Druhej den to bylo na titulní stránce. Našli ho ležet na chodníku. Byl zastřelený zblízka, nejspíš dvaatřicítkou. Poldové jí říkaj dámská pistolka, protože se s ní zachází snáz než s vosumatřicítkou a nemá tak silnej zpětnej ráz. Je to menší kalibr, takže nenadělá takovou paseku, ale někdy je holt potřeba jen dobře mířená rána na šikový místo. Dobrý na tom je, že nenadělá tolik randálu jako vosumatřicítka a je daleko lehčí než pětačtyřcítka. Někdy člověk potřebuje rámus, třeba za bílýho dne, aby zastrašil kolemjdoucí. A někdy, hlavně kolem druhý v noci, je to lepší vyřídit jako myška. Proč burcovat lidi ze spaní.

V novinách stálo, že to spáchal neznámej útočník a beze svědků. Tam na chodníku už Šeptal prachy vážně vrátit nepotřeboval. Svou dvaatřícítku, kterou mi dal Eddie Rece, abych ji ukázal Romeovi z Jersey, už jsem pak víckrát neviděl. Kde je jí asi konec?

Tehdy ráno jsem jen seděl a zíral do novin. Možná hodinu nebo tak. A pořád jsem si vopakoval: *Moh jsem to bejt já.*

A taky že jo, kdyby nebylo Russella. Šeptal věděl, do čeho se pouští. Já neměl tušení, že Velkoprádelna Cadillac patří židovský mafii. Myslel jsem, že jsou to jen neškodný Židi. Neměl to na mě zkoušet. Viděli mě tam slídit a zbavili by se mě, kdyby k něčemu došlo. Šeptal by měl konkurenci z krku a mě taky – už nikdy by mi nemusel doplatit zbytek.

Nikdo by se na nic neptal, až bych se potopil – buď před fuškou, nebo po ní. Nebejt Russella, nikdo by se na nic neptal a já bych prděl do hlíny a nic bych vám tady nevypravoval. Vděčil jsem tomu chlapovi za svůj život – a nebylo to naposled.

Šeptal pravidla znal. A porušil to, který neměl.

Když jsem konečně zvednul zadek ze židle a vydal se do Friendly Lounge, všim jsem si v tom lokále, že všichni, kdo tam seděj s Hubeňourem Žiletkou, se ke mně chovají s větší úctou. Sám Žiletka mi poslal pár skleniček grátis. Stavil jsem se pak do Villy di Roma za Angelem a podal mu hlášení. Byl spokojenej. Objednal mi večerí na účet podniku a jenom mi znova připomněl, abych si dával napříště pozor, s kým se zapletu. Prohlásil, že Šeptal věděl, co dělá, a že byl moc hladovej.

Potom si k nám přisedli dva chlapi. Angelo mě představil. Byli to Cappy Hoffman a Woody Weisman, dva židovský gangsteři, co jim s Angelem patřil Cadillac. Chovali se ke mně moc vlídně, byli zdvořilí a příjemný. Když Angelo odešel, sednul jsem si rovnou k nálevnímu pultu. Ten samej barman, co za mnou včera zamykal, si teď za skleničky vína nechtěl vzít ani cent. Dokonce i servírky se tvářily, jako bych si získal jejich respekt, a zkoušely se mnou flirtovat. Rozdal jsem všem pořádný dýška.

Když jsem vzpomínal na to, co všechno se stalo během těch čtyřadvaceti hodin mezi schůzkou s Angelem a Russellem a druhou schůzkou v tomhle podniku, zvláště potom, co to Šeptal koupil, připadalo mi čím dál lehčí nechodit domů. Nebo jinak – nechtělo se mi tam najednou vracet. A tak jsem tam úplně přestal chodit.

Sotva jsem překročil tuhle pomyslnou čáru a zapadnul do jinejch kruhů, už tu nebyly žádný zpovědi v sobotu a žádný chození na nedělní mši s Mary. Všechno se vod základu změnilo. Táhl mě to jinam, až jsem se ocitnul v úplně jiným prostředí. Opustil jsem dcery v nejhorší možnou dobu. Byla to největší chyba, jakou jsem v životě udělal. Jenže na zdrhnutí vod manželky a vod dětí není žádná doba dost dobrá.

Našel jsem si pokoj hned za rohem vod Žiletkova podniku a přestěhoval si tam šaty. Pořád jsem chodil na odbory, jestli by mi nepřihrály nějaký záskoky za marody, a po večerech dělal v tančírně. A bral jsem taky čím dál víc zakázek od Italů v centru. Najednou jsem byl žádaněj. Stal jsem se součástí jejich kultury.